ΕΣΤΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩι 1876
Βραβευθὲν ἐπὶ τοῦ ἐν Παρισίοις Συλλόγου πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἑλληνικῶν σπουδῶν, ὁμοθύμου ἀρωγοῦ μεταλλίου ἐν τῷ Ἐκθέσει τῆς
Δ' Ὀλυμπιάδος καὶ χαλκοῦ ἐν τῷ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τοῦ 1889.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οἱ 12 μῆνες: Ἰανουάριος, εἰκὼν ὑπὸ *Στεφάνου Ξενοπούλου*, ποίημα ὑπὸ *Γεωργίου Σουρῆ*.
Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ *Γρ. Ξ.*
Τὸ Νόσημα μιᾶς βασιλίσσης παραμορφούμενον ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ὑπὸ *Ἀντ. Μηλιαράκη*.
Ὄνειρον καὶ ζωή, διήγημα Μαυρικίου Γιοκαΐ, μετ' εἰκόνων, μετάφρ. *Ν. Ἐπ.*
Ἀθηναϊκοὶ Περίπατοι, ἡ ὁδὸς Ἑρμοῦ ὑπὸ *Γ. Βώκου*.
Σκαραβαῖοι καὶ Τερρακόττες, σοννέτα ὑπὸ *Ι. Γρυπάρη*.
Ἡ Φωτογραφία τοῦ Ὑπολοχαγοῦ, διήγημα.
Χρονικά.
Ζητήματα καὶ Ἐρωτήσεις.
Δάνειον Πνεῦμα.
Ἡ Ἀλληλογραφία μας.

Εἰς τὸ προσεχές: Ἡ Λαογραφία τῆς Λέσβου ὑπὸ Ν. Γ. Πολίτου.— Ἡ φωλεὰ τοῦ ἀετοῦ, διήγημα τοῦ νορβηγοῦ Βγιόρνσων. — Ἡ στοιχειωμένη μηλιά, ποίημα ὑπὸ Γ. Δροσίνη.— Τραγουδάκι ὑπὸ Κωνστ. Μάνου κτλ.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἑστίαν»: Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, *διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας» Ἀθήνας.*

ἐνεφανίσθη, δηλαδὴ ἐπήδησεν ἕνας νέος. Εἶχεν ἐρυθρὰς παρειάς, ζωηρὰ μάτια καὶ μαῦρα μαλλιὰ πίπτοντα μέχρι τῶν ὤμων. Μοῦ φαίνεται σὰν νὰ τὸν βλέπω ἀκόμη. Ἔνδυμα ἐρυθρὸν χρυσοκέντητον μὲ κουμβία ἀπὸ ρουβίνια τὸν καθιστᾷ ἀκόμη περισσότερον κομψόν. Εἰς τὴν δεξιὰν κρατεῖ χρυσοῦν ξίφος.

— Δὲν ἔχεις κακὸ γοῦστο — διέκοψε γελῶν ὁ πατὴρ—ἀγγελοῦδι μου, ἐξακολούθησε.

Ἡ Ἔρτσα ἐδίστασε τόρα ὀλίγον, ὡς νὰ ἤθελεν ἐδῶ ἐκεῖ νὰ παραλείψῃ κάποιαν λεπτομέρειαν.

— Καὶ ἔπειτα — ἐξηκολούθησεν ἦλθαν πρὸς ἡμᾶς, πρὸς ἡμᾶς τοὺς δύο—διότι ἡ Ἰλόνκα εἶχε φύγει ἀμέσως, εἶχε χαθῆ. Ὁ νεανίας ἦλθε πρὸς ἐσὲ καὶ σὲ ἐφίλησε ἐγκαρδίως, καὶ ἔπειτα ἦλθε πλησίον μου, ὑπεκλίθη. . . .

Ἡ Ἔρτσα ἐχαμήλωσε τὰ βλέμματα καὶ ἤρχισε νὰ κατατρώγῃ τὸ περιλαίμιον τοῦ ἐπωμίου της.

— Καὶ τότε; . . . Τί τρώγεις τὸ φόρεμά σου;

— Καὶ τότε ἐξύπνησα! ἔσπευσε νὰ τελειώσῃ ἡ Ἔρτσα. Ὁ πατήρ της ἐγέλασε, διότι ἐννόησεν ὅτι ἡ κατεργάρα ἤθελε νὰ κρύψῃ τὸ λοιπὸν τῆς ἱστορίας.

— Καὶ τόρα ἦλθεν ἐπὶ τέλους ἡ σειρά σου, Ἰλόνκα. Ἤθελα νὰ μάθω ποῦ ἦσουν τὴν ὥραν ποῦ ἡ Ἔρτσα ἔβλεπε τὸν μνηστῆρά της... Εἶσαι ἡ μεγαλειτέρα καὶ πρέπει νὰ ὑπανδρευθῆς πρώτη. Λοιπὸν ὁμίλει. Δὲν γελῶμεν πλέον. Ἔλα, κάθησε εἰς τὰ γόνατά μου καὶ μή μου κρύψῃς τίποτε. Ἥσυχα, Ἔρτσα, ἄλλως σὲ κλείω εἰς τὸ σκοτεινὸν δωμάτιον... Ἀλλὰ λέγε λοιπόν, παιδί μου.

Καὶ ἐφίλησε τὴν θυγατέρα του ἠπίως, διὰ νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ περισσότερον τῆς Ἔρτσας, τὴν ὁποίαν ὡς εἴπομεν ἐδέχετο μὲ κολάφους.

Ἡ Ἰλόνκα ἀνέλαβε θάρρος, ἐπὶ τέλους ἠτένισε μακρὰν μὲ τοὺς ὀνειρώδεις ὀφθαλμούς της καὶ σταυρώσασα ἐπὶ τῶν γονάτων τὰς χεῖρας, ἤρχισε τοιουτοτρόπως:

— Μοῦ ἐφαίνετο πῶς εὑρισκόμουν σὲ πολὺ γλυκὸν ὕπνο, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ἕνα τραγοῦδι θαυμάσιο μὲ ἐξύπνα ἀπὸ τὸ ὄνειρό μου. Ἄκουα, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ἐνθύμησίς μου ἐπανήρχετο

καὶ ἀνεγνώριζα τὸ προσφιλές μου τραγοῦδι τὸ ὁποῖον ἤκουσα μιὰ φορὰν εἰς τὰ βουνὰ πρὸ ὀκτὼ ἐτῶν, καὶ ποτὲ πλέον ἔκτοτε.

— Εἶνε τὸ τραγοῦδι
Πέτα, πουλάκι, πέτα
Στὸ παραθύρι της . . .

εἶπεν ἡ Ἔρτσα.

— Σιωπὴ λοιπόν, εἶπεν ὁ πατὴρ κλείων τὸ στόμα τῆς μικρᾶς φλυάρου — ἄφησε τὴν ἀδελφήν σου νὰ μιλήσῃ.

— Ὅταν ἄνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ ἐκύταξα τριγύρω μου εἶδα ὅτι εὑρισκόμην εἰς μίαν καλύβην.

— Εἰς ἕνα σπίτι ἴσως, ἐδιόρθωσεν ὁ κ. Φάρκας.

— Ὄχι εἰς μίαν ἀληθινὴ καλυβίτσα, γυμνή, σὰν ἐκείνες ποῦ ἔχουν οἱ ποιμένες μας. Ἤμουν ἄρρωστη, δὲν ἠμποροῦσα νὰ κινηθῶ καὶ ἐδιψοῦσα πολύ. Ἐζήτησα νερὸ καὶ εἰς τὰς παρακλήσεις μου μία γραῖα χωρικὴ ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν της, πλησίον τῆς ἑστίας ὅπου ἐκτύπα τὸ βούτυρον, καὶ ἦλθε καὶ μοῦ ἔφερε νερὸ ἐντὸς ξυλίνου ἀγγείου.

Μοῦ ἔδωσε νὰ πιῶ, ἐθώπευσε τὸ πρόσωπόν μου καὶ μ' ἐφίλησε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἤμουν παγωμένη. Ἐκείνη ἐξεκρέμασε τὴν γοῦναν της, μ' ἐσκέπασε μὲ ἀληθῆ στοργὴν καὶ ἔπειτα μὲ ἐξαναφίλησε.

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ

Ὁ γνωστότερος, ὁ κεντρικώτερος, ὁ μᾶλλον ἰδιόρρυθμος, ἐντελῶς ἰδικῆς του φυσιογνωμίας καὶ ὁ μᾶλλον συχναζόμενος ἀθηναϊκὸς δρόμος. Νὰ προσθέσετε ἀκόμη, ὅτι ἐκπροσωπεῖ τὸν σύμμικτον πολιτισμὸν τῆς πρωτευούσης, κρᾶμα παράδοξον ἁρμονίας, ὅπου ἡ βαρβαρότης συγκρούεται μὲ τὸ φῶς τῆς ἐξημερώσεως, ὅπου ὁ ἀνατολισμὸς ὁ χονδροκομμένος, ὁ λιπαρὸς καὶ ὁ βορβορώδης, εἶνε εἰς ζωηρὰν ἀντίθεσιν μὲ τὸν ἐξευρωπαϊσμόν, τὸν λεῖον, τὸν ἁπαλόν, τὸν ψυχοδημιουργὸν καὶ τὸν καλαίσθητον, ἀλλὰ διὰ τοῦτο, ἀκριβῶς δι' αὐτὴν τὴν συνταύτισιν τῶν ἀνομοίων, τόσον ἰδιόρρυθμος, τόσῳ πρωτότυπος καὶ τόσον ἐξωτικός.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν Πειραιῶς ἀκάθαρτος καὶ κακομοίρης, μὲ μισοχαλασμένα, μὲ μισογκρεμισμένα σπιτάκια, διὰ νὰ χαιρετίσῃ οὕτω τὸν διὰ πρώτην φορὰν βλέποντα τὰς Ἀθήνας ἐπισκέπτην ὡς γνήσιος ἀνατολίτης· καὶ προχωρεῖ καὶ ἀνελίσσεται, ἀφοῦ διαφύγουν τὰ μικροκουρεῖα, ἡ ταβέρναις, τὰ χάνια, τὰ σαγματοποιεῖα, τὰ ἀχούρια, οἱ σταῦλοι, τὰ τενεκετζίδικα, τὰ ἐμποροαμπατζίδικα, τὰ τσαρουχάδικα, τὰ παλαιοπωλεῖα, ἕνα κομμάτι ἑβραϊκῆς μόλις διαφαινόμενον ἀριστερᾷ, μία γωνία μαυρισμένης ἐργατικῆς συνοικίας δεξιᾷ, καὶ ἐκτυλίσσεται καὶ προχωρεῖ μὲ περισσότερον φῶς, μὲ περισσοτέραν καλαισθησίαν, ἤδη εὐρωπαῖος κατὰ τὸ ἥμισυ, ἀγγλοπρεπὴς κατὰ τὸ ἓν τρίτον, μὲ τὸν σταθμὸν τῆς ὑπογείου σύραγγος, μὲ σπίτια κανονικώτερα, μὲ σπίτια εὐπροσωπότερα, μὲ ξενοδοχεῖα ὄχι πλέον χάνια, ἀλλ' οὔτε καὶ ξενοδοχεῖα, μὲ ζαχαροπλαστεῖα τῆς γνησιωτέρας παλαιᾶς ζαχαροπλαστικῆς, μὲ τὸ ὡς σταλακτίτας κάντιο καὶ τοὺς δυσπέπτους μπακλαβάδες καὶ τὰ μελισταγῆ τρίγωνα, ἀλλὰ καὶ τῆς νεωτέρας ζαχαροπλαστικῆς κατ' ὠχρὰν μόνον καὶ ἀδεξίαν ἀπομίμησιν, μὲ τούρταις καὶ σακχαροπήκτους φανταιζὶ ἀγαλματίων καὶ μνημείων ἀρχαϊκῶν καὶ πύργων καὶ πυργίσκων, ἄλλα μὲ περισσὴν ρυπαρότητα, ἄλλα μὲ ὀλίγην καὶ ἄλλα καθαρὰ ὡς κέντρα ἐργατικά, ὅπου ὁ ἐργάτης ἀκολουθῶν τὸν συρμόν, τρέχει τώρα καὶ αὐτὸς νὰ προμηθευθῇ τὴν τούρταν του, κατὰ τὰς ἑορτὰς οἰκείων ἢ φίλων, ἢ ν' ἀγοράσῃ τὰς *περιφήμους* ὡς μέσα στὰς βιτρίνας των τιτλοφοροῦνται, πράγματι δὲ σκαιὰς καὶ ἀκαλαισθήτους, ἀνθοδέσμας ὄχι πλέον ἀπὸ ἄνθη, ἀλλὰ ἀπὸ *κόντιτα* ὡς ἐπὶ πινακίδων τυπωμένων ἀναγράφεται κομπαστικῶς—καὶ τώρα ἐπὶ μᾶλλον εὐπρεπής, ἀφοῦ ἀφήσῃ ὄπισθέν του τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς, τὴν πολυθόρυβον, τὴν αἰωνίως ἀπὸ κάρρα διασχιζομένην καὶ ἀπὸ βαγόνια τῶν τραμβάϋ ἀνερχόμενα, τὴν βομβοῦσαν ἀπὸ κραυγάς, τὴν ἀπηχοῦσαν ὀρυγὰς ἁμαξηλατῶν καὶ ὕβρεις ἀγυιοπαίδων, μᾶς ἐπιδεικνύεται μὲ τὰς ὑψηλὰς οἰκίας, μὲ περίκομψα καταστήματα, φαρμακεῖα νοικοκυρευμένα, ἐργαστήρια στρατιωτικῶν στολῶν, ἐμπορικὰ πλούσια τοῦ λούσου καὶ τῆς μανιφατούρας, ἐμπορικὰ ἀσπρορρούχων, ὁ Λα-